

Ikusgarritasunerantz elkarrekin

Miren Azkarate
Badiola

Amonarekin etxean bizitzeak atsotitz, esamolde, abesti eta abar asko ezagutzea ekarri zidan. Horien artean, beti esaten zuen lasai hil zitekeela bat zuhaitz bat landatu, haurra izan eta liburu bat idaztean.

Tira, bada, ni aurreko astetik aurrera jada hil naiteke lasai, hiru gauza horiek egin baititut honezkero. Baina oraintxe oso gaizki datorkit eta amonak oraindik itxaron beharko dit dagoen tokian.

Berak urteak beteko lituzkeen egun berean aurkeztu nuen “Ikusezinak. Er-

besteratuen haurrak” liburua Donostian, bere etxetik metro gutxira. Nire bizitzan oso garrantzitsua izan den eta den jendea bertaratu zen, giro goxo eta intimoan. Hunkigarria.

2019. urte bukaeran hasi genuen proiektua da, bihotzetik kontatutako istorioak dira eta era berean gure herriaren historia zatiak.

Euskal iheslari eta deportatuen seme-alaben testigantzak osatu ditugu bertan eta ohartu naiz barruan nuen arantza hori ez nuela nik bakarrik, guztiek partekatzen genuela eta hori bezala beste hamaika bizipen ere bai.

Lagin txiki bat besterik ez da azaltzen, zoritxarrez ehunka izan baikara “maletadun haur” horiek, baina gustatuko litzaidake modu batera edo bestera haiek ere parte sentitzea. Nik sinatzen dudan arren, liburu kolektiboa baita, ahots askoz osatua.

Lehen aldiz hitz egiten ari da gutaz, ikusezinak izateari utzi diogu pixka bat bada ere. Orain, jarrai dezagun gure herriko errelatoaosatzen elkarrekin eta iluntasunetik argitara ateratzen herri honek pairatu duena. Esaten ez dena ez omen da izaten eta inork ez du gugatik kontatuko. •

Hezkuntza legeaz, adibide pertsonaletik

Asier Aiestaran

Azken hilabeteotan EAEko Hezkuntza lege berriaren inguruko eztabaida interes eta kezka handiz jarraitzen ari naiz. Interes handiz, gai oso garrantzitsu baten inguruan ikuspegi desberdinak kontrajartzeko balio duelako eta argumentu oso baliagarriak azaleratzen ari direlako; kezka handiz, asko estimatzen dudan nire inguruko jendearen artean arrakalak sortu daitezkeela edo zeudenak areagotu daitezkeela ikusten dudalako.

Zehazki, publikazioaren aldeko ahotsen eta Ikastolen Elkartearen eredia defendatzen dutenen arteko talkak kezkatzen nau batez ere. Nire ikuspegitik bi proiektuek dituzte indargune handiak eta eztabaida bere aldera eramateko pisuzko argumentuak, baina era berean bi aldeek dituzte iskin egin eta ezkutatzea nahiago duten ahulguneak.

Indarguneak sarri aipatzen dituzte proiektu bakoitzeko ordezkariak. Eskola publikoaren kasuan doakotasuna eta maila ekonomiko desberdinetako ikasleen bilgune izatea lirateke nabarmenak; ikastolen kasuan hamarkada luzez euskararen alde egindako lana edo ikuspegi nazionalaren aldeko apustua leudeke. Esan gabe doa, eztabaida gehiengotan bezala, norberaren indarguneak bestearen ahulgune direla hemen ere.

Horregatik, eta egoera ikusita, asko gustatu zait EH Bilduk egunotan plazaratu duen gogoeta, liskarrak alde batera utzi eta ahal den heinean lankidetzaz bultzatuz, azpimarra etengabe desberdintasunetan egin beharrean.

Eta biluzten hasita, jar dezadan nire kasu pertsonala adibide moduan, askotan kasu indibidual konkretu batek lelo orokor ponpoxo batek baino gehiago

balio duelako. Ikastolako ikaslea izan nintzen ni, nire gurasoek ikastolen proiektuan sinesten zutelako bere sorreratik. Halaxe erakutsi zidaten niri ere eta argi daukat euskara eta Euskal Herriaren ikuspegi nazionala ezinbestekoak direla nire semeen hezkuntzan. Era berean, nire bikotea irakaslea da eskola publikoan eta edozein forotan sutsuki defendatuko ditut, adibidez, doako hezkuntza publikoak gizarte kohesioaren ikuspuntutik dituen onurak.

Gure kasuan, zirt edo zart egiteko orduan, semeak ikastolara eraman ditugu azkenean, ez zalantzarik gabe. Baina erabakia bat ala bestea izan, aldatzen ez dena euskararen eta Euskal Herriaren aldeko jarrera da. Eta horretan batera baldin bagaude, ziur denok amesten dugun etorkizuneko hezkuntza sistema hori gero eta gertuago egongo dela. •